

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

Statutární město Liberec
sídlem nám. Dr. E. Beneše 1/1, Liberec
zastoupen advokátem JUDr. Otou Kleknerem
sídlem Řeznická 1332/7, Liberec

proti

žalovanému:

Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

za účasti osob na řízení zúčastněných:

I) **Lesy České republiky, s.p.**
sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové

II) X
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2021, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 18. 3. 2021, č. j. KULK 19567/2021, sp. zn. OŽPZ 250/2021, se zrušuje pro vady řízení a nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 14 200 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Oty Kleknera.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí, oddělení vodoprávního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 14. 8. 2020, č. j., sp. zn. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci, jakožto vlastníkovu stavby zatrubnění bezejmenného vodního toku na hranici pozemků p. č. X a p. č. X v k. ú. X a p. č. X v k. ú. X podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), nařízeno odstranění uvedené stavby.
2. Ze správního spisu plyne, že dne 7. 3. 2019 vydal stavební úřad oznámení o zahájení řízení ve věci odstranění shora popsané stavby a následně ve věci provedl místní šetření. Za vlastníka stavby považoval stavební úřad žalobce, který v řízení přes poučení nepodal žádost o dodatečné povolení stavby. Žalobce tvrdil, že vlastníkem není, měl pochybnosti o právním režimu předmětné stavby a z tohoto důvodu také požádal stavební úřad o vydání rozhodnutí v pochybnostech dle § 55 odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, zda je předmětné zatrubnění vodního toku vodním dílem či vodohospodářskou úpravou.
3. Po výzvě k seznámení s podklady vydal stavební úřad dne 14. 8. 2020 shora označené prvostupňové rozhodnutí. V něm vysvětlil, že řízení o odstranění stavby již fakticky jednou proběhlo, nicméně jako vlastník byl v předchozím řízení označen Městský obvod Liberec – Vratislavice nad Nisou. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ve svém usnesení ze dne 16. 7. 2018, č. j. 59 A 50/2018-45, vysvětlil, že městské části a městské obvody nemají právní subjektivitu a z jimi provedených úkonů je de iure zavázáno statutární město. Ministerstvo zemědělství s touto argumentací ve zkráceném přezkumném řízení zrušilo v předchozím řízení vydané rozhodnutí o odstranění stavby a řízení zastavilo. Posléze bylo zahájeno nynější řízení o odstranění stavby, v němž jako účastník vystupuje přímo statutární město Liberec.
4. Stavební úřad vycházel zejména z podkladů získaných v průběhu původního řízení o odstranění stavby. Ze soudu předloženého spisového materiálu plyne, že původní spis má stavební úřad přiložen ke spisovému materiálu v novějším řízení. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí stavební úřad dále uvedl, že předmětná stavba byla provedena bez rozhodnutí stavebního úřadu a zabýval se její právní povahou. Zmínil právní úpravu

zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, za jehož účinnosti byla stavba zbudována, a přechodná ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a dospěl k závěru, že předmětné zatrubnění vodního toku je z hlediska soukromoprávního samostatnou věcí, když jde o účelný, ovladatelný a vymezitelný výsledek stavební činnosti. Vodní tok se na řešených pozemcích nacházel i před zatrubněním a bude se zde nacházet i po odstranění zatrubnění, jímž nedojde k jeho znehodnocení. Na podporu své argumentace odkázal stavební úřad na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2004, sp. zn. 28 Cdo 288/2004. Stavba je také vodním dílem ve smyslu vodního zákona, o čemž stavební úřad nepochyboval, a nevydával tedy ani rozhodnutí v pochybnostech, jak navrhoval žalobce.

5. Existenci vlastnického práva žalobce k předmětné stavbě dovodil stavební úřad z toho, že to byl žalobce, kdo si u firmy X objednal a uhradil zatrubnění vodoteče. To měl stavební úřad doloženo objednávkou a fakturou. Nadto stavební úřad poukázal na to, že v tomto smyslu se v původním řízení o odstranění stavby vyjádřil také zástupce městského obvodu Vratislavice nad Nisou. Protože je z úkonů provedených městskými obvody zavázáno statutární město, je vlastníkem stavby žalobce. Jemu také bylo uloženo uhradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a dále ve výši 19 500 Kč, které správnímu orgánu vznikly v průběhu řízení pořízením projektové dokumentace bouracích prací.
6. K odvolání žalobce přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že stavbu si objednal a financoval městský obvod Liberec – Vratislavice nad Nisou, z jeho úkonů je přitom zavázán žalobce. Ten je vlastníkem bez ohledu na to, u koho si provedení prací objednal, či že stavbu zbudoval na cizím pozemku. I dle § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona se stavebníkem rozumí také investor a objednatel stavby. Protokol ze dne 9. 2. 2015 o výpovědi pracovníka městského obvodu v předchozím řízení bylo možno vzít za podklad v nynější věci, když nové řízení je vedeno na základě shodných skutkových a právních zjištění, a podklady získané v minulém řízení jsou tak stále relevantní. Stavební úřad zjistil skutkový stav správně a úplně. Žalobce se nemůže odpovědnosti zprostit tím, že černou stavbou řešil havarijní situaci na vodoteči. Náhrada nákladů řízení byla žalobci uložena v souladu s § 79 odst. 5 a 6 správního řádu, když stavební úřad v r. 2017 pořídil dokumentaci bouracích prací v důsledku stavby provedené bez rozhodnutí či jiného zákonem vyžadovaného úkonu.

II. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je postaveno na nesprávném skutkovém zjištění, že žalobce je vlastníkem předmětné stavby. Dle žalobce byl po silných deštích v roce 2010 na místo stavby přivolán jeho pracovník X, který zde zjistil ucpané zatrubnění potoka. Přetékající voda mj. ohrožovala veřejnou komunikaci v Tanvaldské ulici. Pracovník žalobce se s vlastníky pozemků v místě dohodl, že pan J. Ď. a vlastními silami vybagruje koryto potoka, dále bylo domluveno, že žalobce poskytne finanční příspěvek na s tím související práce a materiál. K tomu byla formálně pro účetní účely žalobce vystavena objednávka č. X na opravu havarijního stavu koryta potoka a faktura č. X. Objednávkou však nebyly zadány stavební práce, nebylo formulováno zadání

k vytvoření vodního díla a nešlo o stavbu zatrubnění vodoteče, ale o odstranění havarijního stavu. Rozsah prací neurčoval žalobce, určili si jej vlastníci pozemků.

8. Dle žalobce mají manželé F. zájem na tom, aby vlastníkem stavby byl někdo jiný než oni. Zatrubnění v místě existovalo i před rokem 2010. Na podporu svých závěrů odkázal žalobce na čestná prohlášení X a X a fotodokumentaci pozemků. Žalobci, jako nevlastníku, nelze uložit povinnost k odstranění stavby. Tím by žalobce protiprávně zasahoval do vlastnického práva jiného. Dle žalobce nejde o vodní dílo dle § 55 odst. 1 vodního zákona, ale spíše o vodohospodářské úpravy dle § 55 odst. 2 téhož zákona. Žalobce nesouhlasí ani s povinností uhradit náklady řízení, zejména náklady vzniklé již v souvislosti s předchozím řízením podle rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 15. 3. 2018.

III. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že ze spisu vyplývá, že žalobce je vlastníkem stavby, když jeho městský obvod stavbu objednal i zaplatil. Žalobce je vlastníkem bez ohledu na to, koho si na provedení prací sjednal. Stavebníkem se rozumí také investor či objednatel stavby. Žalobce sice řešil odstranění havarijního stavu, nicméně řešil ho zbudováním černé stavby. Zatrubnění koryta je stavbou dle § 55 odst. 1 písm. b) vodního zákona, nikoli vodohospodářskými úpravami. Ani existence předchozího zatrubnění, která je potvrzena v protokolu o kontrole na místě ze dne 21. 10. 2014, nemůže vyvrátit skutečnost, že poté došlo k nové, nepovolené stavbě. Vzniklé náklady musely být žalobci uloženy k úhradě, neboť řízení vyvolal žalobce porušením povinnosti. Protože stavební úřad pořídil na své náklady dokumentaci bouracích prací, byly žalobci uloženy k náhradě i s tím související náklady ve výši 19 500 Kč.

IV. Replika žalobce

10. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný nereflektuje, že to byli Ď. a F., kdo zhotovil zatrubnění vodoteče a opravoval jej v roce 2010. Žalobce pouze přispěl na materiál při povodni, která ohrožovala i majetek ve vlastnictví žalobce.

V. Stanovisko osoby na řízení zúčastněné

11. Jako osoba zúčastněná na řízení se k věci písemně vyjádřil R. F. Uvedl, že F. nejsou vlastníky zatrubnění, neboť si žádné neobjednali, s nikým z městského obvodu Vratislavice nad Nisou opravu ani stavbu nedomlouvali, nebyli ani obeznámeni s tím, že se pan P. s panem Ď. na opravě dohodli. Z faktury, s níž byl pan F. seznámen na jednání stavebního úřadu, plyne, že se jednalo o kompletní úpravu toku. Tuto fakturu tedy neměl městský obvod proplácet, jestliže si fakturované práce neobjednal. Před rokem 2010 existovalo staré zatrubnění v jiné části toku, nikoli podél domu manželů F. Po koupi domu paní Ď. vložil pan Ď. do toku další skruže, stále však nikoli vedle stěny domu F. Následně se potok ucpal, vše bylo vybagrováno a pan Ď. vložil betonové trubky podél domu. F. se bezúspěšně snažili docílit odstranění zatrubnění dohodou.

VI. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

13. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
14. Podstata žaloby a celé argumentace žalobce ve správním řízení spočívá v tom, že žalobce se brání závěru správních orgánů, že právě on je vlastníkem předmětné stavby. Soud konstatuje, že pro posouzení otázky vlastnického práva k zatrubnění vodního toku není podstatná povaha zatrubnění z hlediska veřejnoprávního, je však třeba zabývat se jeho soukromoprávním charakterem. Stavební úřad se proto zcela správně nejprve zaobíral otázkou, zda je zatrubnění samostatnou věcí v soukromoprávním smyslu či nikoli. Dospěl přitom k závěru, že v daném případě o samostatnou věc jde. Soud se s tímto jeho posouzením ztotožňuje, k čemuž odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně včetně jím zmíněného rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2004, sp. zn. 28 Cdo 288/2004, jenž v jím řešeném případě rovněž dospěl k závěru, že zatrubnění toku je věcí v právním smyslu. Žalobce ostatně proti tomuto závěru v žalobě ani nebrojí.
15. Jestliže bylo vyřešeno, že předmětná stavba zatrubnění je samostatnou věcí, zbývalo po skutkové stránce osvětlit okolnosti jejího vzniku a následně na podkladě skutkových zjištění učinit závěr o tom, kdo je vlastníkem věci. V tomto bodě však shledává soud dosavadní skutková zjištění nedostatečnými, a závěr o tom, že žalobce je vlastníkem řešeného zatrubnění, tedy přinejmenším předčasným.
16. Obrana žalobce byla již ve správním řízení vystavěna na tom, že stavbu zbudovanou panem Ď. pouze zafinancoval. Z vyjádření P. P. při ústním jednání konaném dne 9. 2. 2015, z něž stavební úřad rovněž vycházel, plyne, že objednávka byla učiněna na základě žádosti manželů Ď. Role pana Ď. v procesu rozhodování o vzniku a podobě stavby zatrubnění však nebyla dostatečně objasněna. Žalobce v žalobě svou argumentaci do jisté míry precizoval, když přímo uvedl, že žalobce nebyl tím, kdo formuloval zadání k vytvoření předmětné stavby ani její rozsah, na stavbu poskytl pouze příspěvek, k němuž pro účetní účely vytvořil objednávku a fakturu.
17. Dle názoru soudu není skutková verze žalobce a priori vyloučená, přičemž pro posouzení otázky vlastnického práva k řešené stavbě je klíčové co nejpřesnější rozkrytí obsahu dohody mezi žalobcem, jenž jednal prostřednictvím pana P., a panem Ď. Tyto osoby se pouze stručně vyjádřily v prvním, nikoli nynějším, řízení, nebyly však dotázány na podstatu věci, tedy, kdo určil podobu a rozsah nové stavby zatrubnění, zda to byl žalobce, kdo stavbu objednávkou inicioval, nebo byla objednávka formálně vytvořena až dodatečně, zda případně žádal pan Ď. o zafinancování stavby až po jejím zbudování, zda snad byla obsahem dohody přímo otázka vlastnického práva ke stavbě apod. Je třeba rozkrýt obsah tehdejší dohody, aby bylo možno na základě skutkových zjištění posoudit otázku vlastnictví. Nabízí se, že buď byla uzavřena smlouva o dílo mezi žalobcem jako objednatelem a panem Ď. jako zhotovitelem, nebo žalobce objednatelem vůbec nebyl, neboť stavbu neinicioval a nerozhodoval o její podobě, pouze na její zbudování poskytl příspěvek. Pan Ď. nemusel nutně vystupovat jako sjednaný zhotovitel podnikající ve stavebnictví, neboť nelze přehlédnout, že práce prováděl

na hranici svého (resp. manželčina) pozemku. Zodpovězení nastíněných otázek je podstatné pro správné stanovení osoby vlastníka zatrubnění.

18. Správní orgány se předčasně přiklonily k první variantě, již nasvědčuje vystavení objednávky a faktury. Verze žalobce však doposud přesvědčivě vyvrácena není, protože je dle názoru soudu na místě vyslechnout pány Ď. a P. k obsahu jejich tehdejší dohody. Tomu, že jsou schopni napomoci skutkovému objasnění věci, dobře nasvědčují jejich žalobcem soudu předložená čestná prohlášení, kde oba tehdejší situaci blíže popisují. Za podstatnou soud naopak nepovažuje žalobcem zdůrazňovanou skutečnost, že zatrubnění v místě existovalo již před rokem 2010. Je nesporné, že původní zatrubnění v místě zaniklo. Absenci povolení nové stavby nelze nahradit tím, že v místě historicky existovala obdobná stavba.
19. Nad rámec uvedeného soud dodává, že původní řízení o odstranění stavby a nové řízení o odstranění stavby nejsou jedním řízením. To je zjevně zřejmé i správním orgánům, které soudu předložily spisový materiál, jehož součástí jsou sice oba spisy, nicméně řádně rozdělené a opatřené vlastními spisovými značkami. Není jisté vyloučeno využití podkladů z původního řízení v řízení novém, pokud jsou i v novém řízení relevantní. Je však namístě tyto původní podklady do nového řízení řádně procesně zařadit. Chtěl-li tedy stavební úřad své nové rozhodnutí opřít o důkazy získané v jiném řízení, nabízelo se je provést při ústním jednání, popřípadě mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu. Nesprávný je postup, kdy jsou tyto podklady považovány za součást nového, byť do značné míry souvisejícího řízení automaticky bez dalšího.
20. Další žalobní námitka směřovala proti rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, konkrétně proti části rozhodnutí, jíž bylo žalobci podle § 79 odst. 6 správního řádu uloženo uhradit na náhradě nákladů řízení částku 19 500 Kč. Proti stanovení povinnosti nahradit náklady paušální částkou 1 000 Kč dle § 79 odst. 5 správního řádu žalobce konkrétních námitok nevznášel, zde by ostatně správním orgánům nebylo co vytknout, pokud by jejich rozhodnutí věcně obstálo. Jiná však je situace ohledně nákladů dle § 79 odst. 6 správního řádu.
21. Podle § 79 odst. 6 správního řádu, povinnost nahradit náklady řízení, které by jinak správnímu orgánu nebyly vznikly, může správní orgán uložit tomu, kdo jejich vznik způsobil porušením své povinnosti.
22. Citované ustanovení cílí na jiné situace, nežli ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, které předpokládá, že náklady řízení v paušální výši uhradí účastník, který řízení vyvolal porušením své povinnosti. Jak uvádí komentářová literatura k § 79 odst. 6 správního řádu: „V tomto případě jde o jiné náklady, než jsou výše uvedené (podle odstavce 5 komentovaného ustanovení). V předchozí situaci se jednalo taktéž o porušení také právních povinností, avšak hmotněprávního charakteru, na základě čehož byl povinen příslušný správní orgán zahájit a vést s dotčenou osobou správní řízení. V nyní popisované situaci se však bude jednat o náklady, které vzniknou správnímu orgánu až v průběhu řízení a budou vyvolány porušením určité procesní povinnosti dané osoby v řízení. Další rozdíl pak spočívá v tom, že tyto vícenáklady lze uložit k náhradě nejen účastníkovi řízení, ale i jiné osobě, která v řízení poruší, resp. nesplní svoji procesní povinnost.“ (FIALA Z., FRUMAROVÁ K., VETEŠNÍK P. a kol., *Správní řád: Praktický komentář*, Wolters Kluwer, Praha, 2020).

23. V daném případě žalobce žádnou svou procesní povinnost, v důsledku jejíhož porušení by správními orgány vznikly náklady, neporušil. Náklady ve výši 19 500 Kč na pořízení projektové dokumentace bouracích prací ani nevznikly v průběhu nynějšího správního řízení, nýbrž o cca dva roky dříve, když stavební úřad exekučně vymáhal po městském obvodu Liberec – Vratislavice nad Nisou splnění městskému obvodu uložené povinnosti. Sám stavební úřad tehdy v rozhodnutí ze dne 20. 7. 2017, č. j. 40582/2017, které je součástí soudu předloženého spisového materiálu, označil tyto náklady za exekuční náklady vzniklé v důsledku tehdy vedené exekuce proti městskému obvodu, který dobrovolně nesplnil jemu uloženou povinnost. Proto o nich také tehdy stavební úřad jako o exekučních nákladech rozhodl.
24. Jestliže se však jednalo o náklady vzniklé v důsledku exekuce, vedené navíc daleko před zahájením nynějšího řízení o odstranění stavby, a to ještě proti jinému subjektu, než je žalobce, nelze tyto náklady náhle označit za náklady nynějšího (jiného) řízení, jejichž vznik měl navíc zavinit žalobce. Žalobci v tomto řízení nebyla uložena povinnost k vypracování projektové dokumentace bouracích prací, natož aby ji žalobce porušil. V předchozím řízení byla tato povinnost uložena jinému subjektu, nežli žalobci, a náklady vznikly evidentně v souvislosti s tehdejší exekucí, na niž žalobce neměl jakýkoli vliv. Využití dříve získané dokumentace bouracích prací, pokud je i v novém řízení pro věc relevantní, nic nebrání. Žalobci však nelze za dané situace s odkazem na § 79 odst. 6 správního řádu uložit k náhradě náklady vzniklé za shora popsanych okolností. Také z tohoto důvodu soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit.

VII. Závěrečné posouzení a náklady řízení

25. Ze shora uvedených důvodů soud postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a nezákonnost a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V dalším řízení bude žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
26. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému.
27. Náklady byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 4 000 Kč za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě a odměnou a náhradou hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna právního zástupce žalobce činí za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a repliky) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 9 300 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Osvědčení o registraci advokáta k DPH soudu předloženo nebylo. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v celkové výši 14 200 Kč uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce, v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

28. Protože osobám zúčastněným na řízení soud neuložil v řízení žádné povinnosti a současně neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, vyslovil v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., že se osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 15. prosince 2021

Mgr. Lucie Trejbalová v. r.
předsedkyně senátu